

Sygn. akt II K 211/15

2 Ds. 559/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący **SSR Justyna Krzysztofik - Skrzydłowska**

Protokolant Karolina Birulo

przy udziale Prokuratora – K. Ś.

po rozpoznaniu w dniach 03.06.2015r. i 12.08.2015r.

sprawy:

1. R. D. z d. T.

urodz. (...) w L.

córki A. i J. z d. C.

oskarżonej o to, że:

w dniu 02 grudnia 2014r. w G. w powiecie (...) w zakładzie jubilerskim na ulicy (...), wykorzystując nieuwagę właściciela z szuflady lady sprzedażowej zabrała w celu przywłaszczenia wyroby jubilerskie w postaci 16 (szesnastu) sztuk łańcuszków złotych o łącznej wadze 51,02 grama i wartości 11224 pln na szkodę R. K. przy czym czynu tego dopuściła się będąc uprzednio skazaną prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 26 listopada 2009 roku sygn. akt II K 616/09 za czyn z art. 278 § 1 kk, Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 04 lutego 2010 roku sygn. akt II K 898/09 za czyn z art. 191 § 2 kk i art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 01 lutego 2010 roku sygn. akt II K 848/09 z czyn z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, objętymi prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 30 lipca 2012 roku sygn. akt II K 267/12 na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od 25 listopada 2012 roku do 24 lutego 2014 roku

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. A. D.

urodz. (...) w L.

syna R. i M. z d. Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 02 grudnia 2014 roku w J. w powiecie (...) pomógł R. T. w ukryciu wyrobów jubilerskich w postaci 16 szt. (szesnastu) łańcuszków złotych o łącznej wadze 51,02 grama i wartości 11224 pln, stanowiącą własność R. K., wiedząc, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego a następnie w dniu 07 grudnia 2014 roku pomógł R. T. w zbyciu części w/w wyrobów jubilerskich w postaci 14 szt. (czternastu) łańcuszków złotych o łącznej wadze 40,84 wartości 8985 pln przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego

w Jeleniej Górze z dnia 17 stycznia 2006 roku sygn. akt III K 114/05 za czyn z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 maja 2005 roku do dnia 13 czerwca 2005 roku, od dnia 9 września 2007 roku do dnia 14 stycznia 2009 roku i od dnia 10 maja 2012 roku do dnia 6 lutego 2013 roku oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 12 września 2011 roku sygn. akt II K 94/11 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 1 kk objętym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 1 sierpnia 2013 roku sygn. akt III K 51/13 na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 20 sierpnia 2011 roku do dnia 10 maja 2012r.

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. oskarżoną R. D. uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego A. D. (D.) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka od oskarżonej R. D. na rzecz pokrzywdzonego R. K. (K.) obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 1140,80 zł (jednego tysiąca stu czterdziestu złotych, 80/100);

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 08.12.2014r. do dnia 10.12.2014r.;

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 211/15

UZASADNIENIE

SĄD REJONOWY USTALIŁ NASTĘPUJĄCY STAN FAKTYCZNY:

A. D., który opuścił w miesiącu maju 2014r. Zakład Karny we W., oraz R. wówczas T., która zakończyła wykonywanie kary pozbawienia wolności w izolacji więziennej w miesiącu czerwcu 2014r., zamieszkali razem w J. przy ul. (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138)

W dniu 2 grudnia 2014r. wymienieni udali się należącym do A. D. samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) do G.. Tam weszli do zakładu jubilerskiego mieszczącego się przy ul. (...) należącego do R. K.. Początkowo A. D. okazał jubilerowi kamień, by ten go wycenił, a następnie wyraził zainteresowanie kupnem srebrnej bransolety.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte, wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138, zeznania świadka R. K. –k. 6, 41-42, 80, 138 verte – 139 verte, nagranie z kamer monitorujących –k. 10, 12-13)

Kiedy R. K. obsługiwał A. D. pokazując poszczególne bransolety, stojąca nieopodal R. T. zaobserwowała w bocznej gablocie, że szuflada lady sprzedażowej ze znajdującymi się w niej złotymi łańcuszkami jest niedomknięta. Wykorzystując fakt, że właściciel zajęty był rozmową z A. D., przysłaniając ciałem szufladę wyciągnęła z jej wnętrza wystający łańcuszek. Zważywszy, że z łańcuszkiem tym szczipione były kolejne znajdujące się w tej gablocie, zabrała je wszystkie. Następnie, symulując, że dzwoni do niej telefon, pospiesznie opuściła sklep.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138, częściowo zeznania świadka R. K. –k. 6, 41-42, 80, 138 verte – 139 verte)

A. D. widząc, że konkubina wyszła, zakończył rozmowę z R. K. i także udał się na zewnątrz. Konkubenci zlokalizowali się telefonicznie w G., po czym powrócili do J..

W mieszkaniu R. T. okazała A. D. skradzione łańcuszki złote i podała okoliczności, w których dokonała ich zaboru.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138)

Było to 16 sztuk łańcuszków złotych próby 585, o łącznej wadze 51,02 grama i łącznej wartości 11.224 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138, zeznania świadka R. K. –k. 6, 41-42, 80, 138 verte – 139 verte)

A. D. wiedząc, że łańcuszki uzyskane zostały za pomocą czynu zabronionego postanowił pomóc R. T. w ich ukryciu. Następnie w dniu 7 grudnia 2014r. celem udzielenia pomocy R. T. w zbyciu części wyrobów jubilerskich, udał się do położonego w J. lombardu – Firmy (...), gdzie zawarł umowę pożyczki pod zastaw czternastu łańcuszków o łącznej wadze 40,84 gram i wartości 8985 zł.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138, zeznania świadka S. M. – k. 23 verte, 147 verte – 148)

Wskutek złożonego przez R. K. w dacie kradzieży zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa i następnie przeprowadzonych czynności przez Policję, R. T. i A. D. w dniu 8 grudnia 2014r. zostali zatrzymani.

Zatrzymani wydali dobrowolnie ukryte przy sobie dwa łańcuszki, jednakże w stanie uszkodzonym, niekompletnym. Były to łańcuszki o łącznej wadze 7,36 grama. Wskutek przerwania jednego z nich, braku zapięcia oraz widocznych na obu wgnieciań, nie nadawały się one do dalszej sprzedaży jako wyrób jubilerski, a jedynie przedstawiały wartość złomową. Wówczas średnia cena na rynku wyrobu jubilerskiego kształtowała się na wysokości 220 zł za gram, a cena złotego złomu wynosiła 65 zł za gram.

R. K. odzyskał uszkodzone łańcuszki, a także pozostałe – w stanie nieuszkodzonym, które zostały zatrzymane przez organ Policji w lombardzie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55-56, 67, 98, 137verte oraz wyjaśnienia R. D. - k. 28-29, 52, 63, 103, 138, zeznania świadka S. M. – k. 23 verte, 147 verte – 148, zeznania świadka R. K. –k. 6, 41-42, 80, 138 verte – 139 verte, protokoły przeszukania pomieszczeń mieszkalnych –k. 17-19, protokoły przeszukania osób – k. 43-54, 46-48, protokół okazania rzeczy – k. 37-39)

A. D. ma obecnie 30 lat. O wykształceniu podstawowym, bez zawodu, aktualnie zamieszkuje z żoną we W. i pracuje w myjni samochodowej za minimalne wynagrodzenie miesięczne. Nie posiada dzieci.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. D. – k. 55, 137verte)

R. T., która po zawarciu związku małżeńskiego z A. D., obecnie nosi nazwisko D., ma 24 lata. O wykształceniu podstawowym, bez zawodu obecnie utrzymuje się z pracy jako pomoc manicurzystki zarabiając średnio miesięcznie około 500-600 zł. Ma córkę w wieku 7 lat, nad którą władzę rodzicielską sprawuje babka, czyli matka oskarżonej. Oskarżona, która ma ograniczoną władzę rodzicielską, jest zobowiązana łożyć alimenty na rzecz dziecka w kwocie 200 zł miesięcznie.

(dowód: wyjaśnienia R. D. - k. 28, 138)

Oskarżeni byli uprzednio karani sądownie i zarzuconych im przestępstw dopuścili się w warunkach recydywy.

A. D. działał w ramach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 17 stycznia 2006 roku sygn. akt III K 114/05 za czyn z art. 280 § 2 kk i art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 17 maja 2005 roku do dnia 13 czerwca 2005 roku, od dnia 9 września 2007 roku do dnia 14 stycznia 2009 roku i od dnia 10 maja 2012 roku do dnia 6 lutego 2013 roku oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 12 września 2011 roku sygn. akt II K 94/11 za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 283 kk w zw. z art. 64 § 1 kk objętym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 1 sierpnia 2013 roku sygn. akt III K 51/13 na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył od dnia 20 sierpnia 2011 roku do dnia 10 maja 2012r.

Ponad powyższe wyroki A. D. skazany był uprzednio jeszcze sześciokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, bezpieczeństwu w komunikacji, przeciwko narkomanii, zaś zakład karny opuścił korzystając z warunkowego przedterminowego zwolnienia z okresem próby biegnącym do dnia 22 maja 2016r.

(dowód: dane o karalności – k. 34-36, odpisy wyroków –k. 85-94)

R. D. z d. T. przedmiotowej kradzieży dopuściła się będąc uprzednio skazaną prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 26 listopada 2009 roku sygn. akt II K 616/09 za czyn z art. 278 § 1 kk, Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 04 lutego 2010 roku sygn. akt II K 898/09 za czyn z art. 191 § 2 kk i art. 284 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 01 lutego 2010 roku sygn. akt II K 848/09 z czyn z art. 278 § 1 kk, art. 278 § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, objętymi prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 30 lipca 2012 roku sygn. akt II K 267/12 na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbyła w okresie od 25 listopada 2012 roku do 24 lutego 2014 roku.

Ponad powyższe wyroki skazana była jeszcze dwukrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu.

(dowód: dane o karalności – k. 59-60, odpisy wyroków –k. 81-83)

R. D. nie przyznała się do popełnienia kradzieży wspólnie i w porozumieniu z A. D.. Przedstawiając szczegółowo przebieg zajścia zaprzeczała kategorycznie, aby oskarżony wiedział o chęci dokonania kradzieży i aby w niej uczestniczył. Podała, że działała odruchowo widząc niedomkniętą szufladę gabloty z wyrobami złotniczymi. O kradzieży powiedziała oskarżonemu dopiero w mieszkaniu. Razem jednak postanowili zostawić sobie po najbardziej wartościowym łańcuszku, a resztę oddać do lombardu. Pozostawione łańcuszki następnie zostały zwrócone pokrzywdzonemu, lecz w stanie uszkodzonym. Żałując swego zachowania, nie potrafiła jego wytłumaczyć. Przyznała się następnie do dokonania kradzieży bez udziału oskarżonego.

W toku rozprawy głównej przyznając się do kradzieży podtrzymała wyjaśnienia wcześniejsze. Dodała, że wstydzi się swojego zachowania i przeprosiła pokrzywdzonego. Dodała, że obecnie poza pracą odwiedza córkę, którą chciałaby zabierać na weekendy, lecz żadnym orzeczeniem w tym przedmiocie nie dysponuje.

A. D. nie przyznał się do początkowo stawianego mu zarzutu kradzieży. Opisując szczegółowo okoliczności, w których dowiedział się o zaborze przez oskarżoną łańcuszków, przekonywał, że nie miał świadomości dokonywania tego zaboru w sklepie, a dopiero w miejscu ówczesnego zamieszkania okazane u zostały przez konkubinę skradzione wyroby. Przyznał, że pomógł w ukryciu pochodzącego z przestępstwa złota i częściowym jego zastawie w (...) lombardzie. Przyznał się następnie do zarzuconego paserstwa. Nie kwestionując wyrządzonej szkody, wyrażał żal z powodu swojego zachowania.

Przed Sądem odmówił złożenia wyjaśnień podtrzymując poprzednie. Twierdząc, że nic nie tłumaczy jego zachowania, przeprosił pokrzywdzonego. Dodał, że czyni starania celem objęcia opieki nad dziadkiem, którego zamierza zabrać z M. do W., gdzie aktualnie zamieszkuje.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonych stanowiące spontaniczne odtworzenie okoliczności zdarzeń dały podstawy do poczynienia pozytywnych ustaleń faktycznych w odniesieniu do zawartych w akcie oskarżenia zarzutów. Wyjaśnienia korespondują ze sobą, wzajemnie się uzupełniają, a nadto tworzą spójny opis z zeznaniami przesłuchanych świadków R. K. oraz S. M.. W pełni korespondują także z nieosobowym materiałem dowodowym ujawnionym w toku rozprawy głównej. Dla ustaleń w zakresie winy i sprawstwa zgromadzony materiał dowodowy stanowi pełnowartościową i wiarygodną podstawę.

Pewne rozbieżności dostrzegł Sąd w zakresie określenia wartości rzeczywiście poniesionej szkody. Okoliczność ta nie była jednak wynikiem kłamliwości świadków, czy nierzetelności w gromadzeniu materiałów, ale dotyczyła sposobu wycieszenia wysokości samej szkody, co nie miało wpływu na ocenę wartości dowodów w sferze orzeczniczej odnośnie winy.

Reasumując Sąd ustalił, że R. D. dopuściła się kradzieży zarzuconej jej aktem oskarżenia oraz, że czyn ten popełniła działając w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. szczegółowo opisanej powyżej. A. D. natomiast swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona paserstwa z art. 291 § 1 k.k. również popełnionego w warunkach z art. 64 § 1 k.k. szczegółowo opisanej powyżej.

Sąd opierając się na treści art. 115 § 2 k.k. uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynów jest znaczny. Sprawcy dopuścili się przestępstw przeciwko mieniu celem uzyskania bezprawnego zysku podczas, gdy oboje posiadali możliwości zarobkowe oraz oszczędności. Kradzież nastąpiła w dzień, przy wykorzystaniu sposobności, w zamiarze nagłym. Sprawca paserstwa podejmując świadomie decyzję o pomocy w ukryciu złota i jego zbyciu w zamiarze swym tkwił kilka dni mając możliwość odstąpienia. Uwzględnić należało także duży rozmiar szkody. Odzyskanie mienia nastąpiło, ale wskutek działań Policji podjętych po ujęciu oskarżonych.

Za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd przyjął uprzednią karalność oskarżonych ponad wyroki decydujące o przyjęciu działania w warunkach recydywy.

Za okoliczności łagodzące leżące po stronie obojga oskarżonych Sąd uznał natomiast młody wiek, przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów oraz złożenie szczegółowych wyjaśnień, a także przeproszenie pokrzywdzonego. Uwzględnił Sąd także odzyskanie utraconych rzeczy przez pokrzywdzonego, lecz w tym względzie nie można było pominąć, że część odzyskanego mienia była uszkodzona.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności i w oparciu o dyrektywy wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, karą sprawiedliwą jest kara po 10 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, lecz bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Nie zawiesił Sąd wykonania orzeczonych kar pozbawienia wolności, bowiem nie nabrał uzasadnionego przeświadczenia, że oskarżeni w przyszłości będą przestrzegać porządku prawnego i środek probacyjny zdoła spełnić cele sankcji karnych w zakresie ogólnie, jak i szczególnieprewencyjnym.

R. D., działając w sposób nieprzemysłany reagując na okazję, nie wyciągnęła z poprzednich skazań i faktu odbywania kary izolacyjnej żadnych wniosków na przyszłość, które pozwalać by mogły, na przyjęcie choćby przypuszczenia, że w przyszłości będzie żyła zgodnie z normami prawnymi i społecznymi. Wyrażony żal, czyniony jest tylko dla potrzeb toczącego się postępowania karnego, a chęć uregulowania swej sytuacji rodzinnej, wobec nie poparcia żadnym działaniem, jest zwykłym pustosłowiem. Wykazując niekontrolowaną skłonność do kradzieży oskarżona nie przedstawia się w oczach Sądu, jako osoba zamierzająca zmienić dotychczasowy tryb życia, która chciałaby żyć zgodnie z prawem. Normy prawne ignoruje, łamie przy nadarzającej się okazji celem polepszenia swej sytuacji finansowej pomimo uzyskiwania zarobku. Pomimo młodego wieku jest zdemoralizowana.

A. D. ponadto, że działał w warunkach recydywy, był skazany za innego rodzaju przestępstwa, w tym przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i przeciw narkomanii. Długie jak dotąd okresy pobytu w izolacji więziennej w odniesieniu do wieku oskarżonego okazały się niewystarczające dla wdrażania oskarżonego do przestrzegania

norm prawnych w przyszłości. Oskarżony dopuścił kolejnego przestępstwa lekceważąc warunki przedterminowego zwolnienia i działając w bieżącym okresie próby. Chwila, kiedy uzyskał wiedzę o kradzieży i miał styczność z łańcuszkami powinna zrodzić refleksję nad ujemnymi konsekwencjami poparcia oskarżonej w skutkach nieodpowiedzialnego zachowania. Oskarżony jest sprawcą niepoprawnym, zdemoralizowanym.

Dostrzega Sąd, że plany oskarżonych dotyczące zawarcia związku małżeńskiego, a co za tym idzie pewnych ustaleń co do zmiany dotychczasowego trybu życia, zostały zniweczone przez kolejne nieprzemyślane, nieodpowiedzialne zachowania przestępcze. Zrozumiałym jest, że oskarżeni żałują swego zachowania, lecz zadaniem Sądu jest wymierzenie sprawiedliwej odpłaty za popełnione czyny, orzeczenie kar adekwatnych do winy i obliczonych na zasłużoną dotkliwość wobec faktu ponownego popełnienia przestępstw.

Rzeczą wymierzonych sankcji jest nie tylko ukierunkowanie zachowania oskarżonych tak, by więcej w kolizję z prawem nie wchodzili, ale także spełnienie celów represyjnych. Kara bezwzględnie pozbawienia wolności w takim wymiarze jest sprawiedliwą odpłatą za popełnienie przestępstw. Cele wychowawcze, resocjalizacyjne wobec oskarżonych zyskują znaczenie drugorzędne, bowiem muszą ustąpić celom represyjnym, eliminacyjnym, obliczonym na zabezpieczenia społeczeństwa przed osobami oskarżonych.

Na poczet kar Sąd stosownie do treści art. 63 § 1 k.k. zaliczył okresy zatrzymania w sprawie.

Wobec wniosku zgłoszonego przez pokrzywdzonego R. K. w trybie art. 46 § 1 k.k., Sąd zobligowany był orzec w przedmiocie naprawienia szkody. Żądana przez pokrzywdzonego kwota 1200 zł wymagała korekty, chociaż co do zasady roszczenie jest słuszne. Pokrzywdzony, który odzyskał w stanie nieuszkodzonym 14 łańcuszków żądanie swoje ograniczył do dwóch odzyskanych uszkodzonych licząc należność poprzez odjęcie od ich wartości rynkowej jaką przedstawiały przed kradzieżą, wartości jaka przedstawiały po ich odzyskaniu. Jasnym jest i nie wymaga dalszej analizy okoliczność, że szkoda rzeczywiście poniesiona przez pokrzywdzonego dotyczy różnicy w wyżej podanych wartościach, bowiem gdyby mu szkody nie wyrządzono, czyli nie skradziono łańcuszków, sprzedałby je po cenie 220 zł za gram, która odpowiada tej po naliczeniu własnej marży w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Waga odzyskanych uszkodzonych łańcuszków wynosi 7,36 grama, co wynika wprost z zeznań R. K. złożonych na k. 41 oraz protokołu zatrzymania tychże łańcuszków u oskarżonych (k. 45, 48). Sąd przyjął wartość jednego grama za złoty złom na kwotę 65 zł.

W tym zakresie zeznania R. K. w zależności od etapu postępowania różniły się, bowiem raz świadek ten wskazywał na kwotę 65 zł, a raz na 70 zł. Wobec powyższych rozbieżności posiłkował się Sąd zeznaniami S. M., zajmującego się na co dzień wobec zatrudnienia w lombardzie wyceną tego rodzaju kruszcu. Świadek M. w toku rozprawy głównej określił wartość złotego złomu na 65 zł. Mnożąc wagę odzyskanego złota uszkodzonego tj. 7,36 grama przez wartość rynkową wyrobu jubilerskiego tj. 220 zł, a następnie mnożąc wagę przez wartość złomową 65 zł. Sąd tak uzyskane wyniki tj. (...),20 i 478,40 odjął od siebie uzyskując różnicę pomiędzy wartościami i różnica ta stanowiła przysługujące pokrzywdzonemu odszkodowanie. Uzyskaną sumę 1140,80 zł Sąd zasądził od R. D., jako sprawcy kradzieży.

Wskazać należy, że wskutek konieczności zastosowania art. 46 § 1 k.k., zdecydował Sąd opierając się na zasadzie z art. 4 § 1 k.k. stosować rozwiązania materialnokarne obowiązujące przed dniem wyrokowania, a w dacie popełnienia czynów, jako korzystniejsze dla oskarżonych. Obecny bowiem środek kompensacyjny w postaci naprawienia szkody i określanie wartości szkody kształtuje się szerzej, gdyż według zasad cywilistycznych.

Zważywszy na osiągnięcie przez oskarżonych niskich dochodów Sąd zwolnił ich na podstawie art. 624 § 1 k.k. w całości od kosztów sądowych.